

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνεχεια εκ του προηγούμενου)

- Καί γιατί αυτό ; ρώτησε ο Τραγκαβέλ γελαστός.
- Γιατί ; Γιατί δέν έχω πειά χρήματα ν' αγοράσω κρασί και γιατί δέν υπάρχει πειά τίποτε στα ύπόγειά μας
- 'Ωστόσο, είπε ο Μωλουϊ, μου φαίνεται αδύνατον νά ήπιε ο Πρασινάδας όλο τό κρασί πού θά έφτανε για ένα χρόνο τουλάχιστον...
- 'Όχι, δέν τό ήπιε όλο, αλλά ανέβασε όλες τις μπουκάλες στο δωμάτιο του κυρίου κόμητος.
- Στο δωμάτιό μου ! ρώτησε ξαφνιασμένος ο Μωλουϊ.
- Μάλιστα. 'Η μετακόμισις αυτή θάστηξε δυό μέρες. Καί τώρα ο Πρασινάδας έχει θρονιαστή μέσα σ' ένα φρούριο από μπουκάλες από τό όποιο μου φαίνεται αδύνατον νά έκτοπιστή... Μονολογεί και λέει πράγματα ακατάληπτα.
- Πρέπει νά τά δούμε όλ' αυτά ! είπε ο Τραγκαβέλ γελώντας.
- 'Ας πάμε νά τόν δούμε, λοιπόν ! αποκρίθηκε με απάθεια ο Μωλουϊ.

Πραγματικά, θρήκαν τόν Πρασινάδα, ώχυρωμένον πίσω από ένα σωστό φρούριο μπουκαλιών κρασιού, κι' ολότελα μεθυσμένον. Στην εμφάνισί τους, ο μέθυσος ύπηρέτης άγρίεψε. 'Αρπαξε δυό μπουκάλια, και κουνώντας τα απειλητικά, δέν άφηνε κανέναν νά πλησιάση.

- Διάβολε ! μουρμούρισε ο Τραγκαβέλ, με άμχανία. Πώς θά του πάρουμε τώρα την έπιστολή, την περιφήμη εκείνη έπιστολή ;... Καί μήπως ξέρω, άλλωστε, τί είδους έπιστολή είν' αυτή ;

- Κι' έγώ τό ίδιο ! έκανε ο Μωλουϊ, γελώντας. Αυτό πού καταλαβαίνω είνε τό έξής : "Οτι ο Πρασινάδας μου, νομίζοντας ότι θά του πάρουμε την έπιστολή—και μεθυσμένος—καθώς είνε—άγρίεψε, και δέν μ'ας αφήνει νά τόν πλησιάσουμε !

* * *

'Εντωμεταξύ, ο Ρασκάς παρακολουθούσε τόν Κορινιάν κατά πόδας. Τόν είδε νά φτάνη, με γρήγορο καλπασμό, στην όδο Σαιν-ταβουά. Καί γελώντας μέσα του, ψιθύρισε :

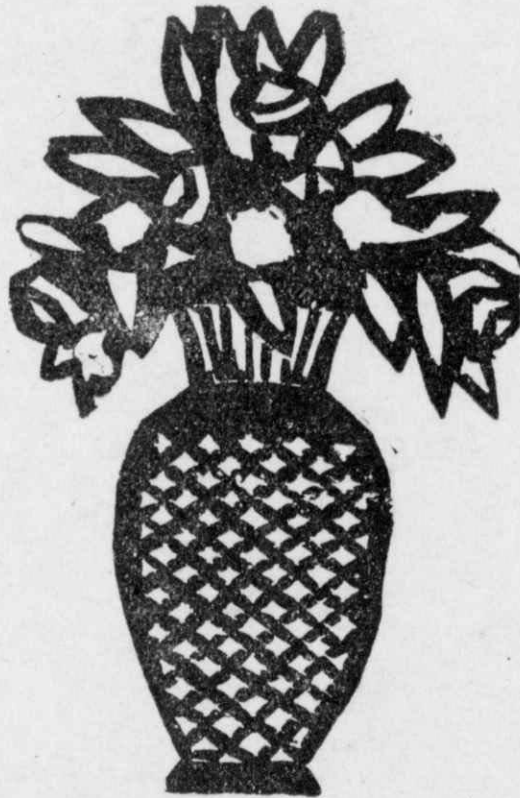
- Στόν κόρακα, αγαπημένε μου Κορινιάν !... Παραξενεύομαι, πού σ' έβλεπα νά τρέχης πρós τά έδω... 'Αλλά έξέχασα, ότι έδω βρίσκεται ή κυρά - Μπριζίτ πού τόσο σ' αγαπάει !... Φτου, τί σου θρίσκει ή καρακάξα αυτή, και σε λατρεύει τόσο ;... "Ας είνε, ξέρω πειά, πού θά σε θρίσκω στο μέλλον !... Μου χρωστās έξη δόντια πού μουβγαλες με τις γροθιές σου, και σκέπτομαι νά σου τά πάρω πίσω !

Κι' άφου τελείωσε τό μονόλογό του ο Ρασκάς, γύρισε τή ράχι του, και τράθηξε γρήγορα πρós τό μέγαρο του Μωλουϊ. Συγχρόνως σκεφτόταν με θλίψη :

λήση. 'Αηδισμένος από τους άλλους, πήρα τό πέμπτο ψεύτικο ρολόι και του τούδεσκα :

- Θά είνε δικό σου ! του είπα με κάποια περιφρόνησι.
- 'Εκείνος τό κύτταξε μιά στιγμή κ' ύστερα μου τό έδωσε πίσω.
- Δυστυχώς ! του απάντησε με μιά φωνή πού έφτασε ως τά κατάβαθα της καρδιάς μου. Δέν είνε δικό μου αυτό τό ρολόι...
- Εϊσατε βέδεις ; άπόρησα.
- 'Ω, ναι ! έκανε. Για νά πώ την αλήθεια, δέν είχα πολλές έλπίδες πώς θά έβρισκα έδω πέρα τό ρολόι μου. Τό έχασα έδω και δέκα μέρες στο θουλεβάρτο του Βολταίρ κι' όχι στην λεωφόρο των 'Ηλυσίων. Σ'ας ζητώ συγγνώμη. Κρίμα πού δέν θρέθηκε τό χρυσό ρολόι μου από ένα τίμιο άνθρωπο σαν κι' εσάς !..
- 'Ο Ζακμάρ σώπωσε και με κύτταξε στα μάτια.
- Αυτός ήταν ο τελευταίος πελάτης μου... ψιθύρισε. Κι τώρα, τί συμπέρασμα θά γράζεις απ' όλη αυτήν την ιστορία ;
- Τό έξής... του απάντησα. "Οτι οι τίμιοι άνθρωποι δέν θά λείψουν ποτέ από τόν κόσμο

PIERRE MILLE

- Τό στάδιό μου κατεστράφη !... Ναι, έσωσα βέβαια τόν καρδινάλιο από πολλές επικίνδυνες ραδιουργίες... 'Εξαφάνισα πληθος άπειρο απ' τους έχθρούς του... "Όμως ή τύχη τάφερε έτσι, ώστε νά κερδίσω μονάχα τις τύψεις της συνειδήσεώς μου και τό μίσος του καρδινάλιου, ενώ ο Κορινιάν πέτυχε σε όλα του !... "Ετσι ασφαλώς με περιμένει τώρα ή κρεμάλα. Μονάχα στον Τραγκαβέλ μπορώ νά ελπίζω λίγο !...

'Εντωμεταξύ, ο Κορινιάν μπήκε στο σπίτι της Μπριζίτ. Ζωηρή σκηνή έπηκολούθησε, μεταξύ των δυό αυτών έρωτευμένων, κατά την όποιαν ο Κορινιάν, «έφαγε της χρονιάς» του απ' τη σκληρή έρωμένη του, με τό περιβόητο μαστίγιο του 'Αγίου Λάβρου. Είχε ξεοδέψει, βλέπετε, άκαρπα τά χίλια φράγκα της, και τό γεγονός αυτό εξαγρίωσε την κυρά - Μπριζίτ.

Τά πράγματα όμως, γρήγορα άρχισαν νά ξαναπέρνουν ευχάριστη όψι, για τόν δυστυχή ρασκόφορο κατάσκοπο. Μόλις ή κυρά - Μπριζίτ διάθασε την έπιστολή της Μυρίνας, καθώς και την απάδειξι των δέκα χιλιάδων φράγκων, χάρηκε έξαιρετικά. Ρώτησε όμως με έπιφύλαξι :

- Καλά, ή δούκισσα θά δώση δέκα χιλιάδες φράγκα, για νά έλευθερώση τόν Σαλαί, όταν της άπακαλύψουμε πού θρίσκεται... 'Η δούκισσα όμως πού είνε τώρα ;

'Ηταν στο Μισνουάρ ! απάντησε ο Κορινιάν. 'Αλλά ή μικρή μας 'Ανναίς, την έλευθέρωσε ήδη από τόν Ρασκάς !

'Η Μπριζίτ δέν καταλάβαινε τίποτα, ωστόσο. Κι' ο Κορινιάν αναγκάστηκε νά της τά εξηγήση, όλα λεπτομερώς. "Ετσι, ή πονηρή έρωμένη του, έμαθε τά έξής : 1ον) "Οτι ή δούκισσα ντε Σεβρέζ, προσπαθούσε με κάθε θυσία νά ξαναβρή τόν Σαλαί. 2ον) "Οτι ο Ρασκάς, προδίνοντας τόν καρδινάλιο, ύπηρετούσε τώρα υπό τις διαταγές του Τραγκαβέλ. 3ον) "Οτι ο αρχιεπίσκοπος της Λυών κ' ή 'Ανναίς, θρίσκόντουσαν στο Παρίσι. Καί 4ον), ότι ο Ρασκάς, ο Τραγκαβέλ, κι' ο Μωλουϊ, θρίσκόντουσαν επίσης στο Παρίσι.

"Όταν τά εξακρίβωσε αυτά ή Μπριζίτ, χάρηκε υπερβολικά και ξεφώνησε :

- "Ω, κάναμε πειά την τύχη μας, φίλε Κορινιάν !... Περιμένε με έδω μιά στιγμή, γιατί έχω κάποιο σχέδιο στο μυαλό μου !...

'Αφήνοντας ύστερα τόν Κορινιάν νά περιμένη, ανέθηκε γοργή στο πρώην διαμέρισμα του Τραγκαβέλ. 'Εκεί κρύφτηκε πίσω απ' τό παράθυρο, κι' άρχισε νά κατασκοπεύη, με ύπομονή άράχνης πίσω απ' την ύφαντή παγίδα της...

"Επειτα από μιά ώρα κατέβηκε λάμποντας όλη απ' τη χαρά της. Κ' είπε στον Κορινιάν :

- Κατασκόπευα, τόση ώρα, τό μέγαρο της όδοϋ Κουρτώ !... 'Εμαθα πολύτιμα πράγματα.

Στοιχηματίζω, ότι ο ήλίθιος και νεαρός εκείνος όπλοδιδάσκαλος θά μου ξανάρθη πάλι στο διαμέρισμά του για νά κμαρώνη από πιό κοντά τό μέγαρο της όδοϋ Κουρτώ, και την 'Ανναίδα του... Τότε, θά στείλω μιά ειδοποίησι μυστική στον καρδινάλιο, κι' εκείνος θ' αναλάβη τά λοιπά !... 'Εσύ, μίν ξεχνάς νά πηγαίνης τρεις φορές την ήμέρα, στη δούκισσα Σεβρέζ !.. "Ετσι, και τις δέκα χιλιάδες φράγκα θά κερδίσουμε κι' ο δήμιος θά κόψη τά κεφάλια του Τραγκαβέλ, του Μωλουϊ, της 'Ανναίδος, και του Ρασκάς !

- "Αχ, παλητοτενεκέ Ρασκάς ! στέναξε με μίσος ο Κορινιάν. 'Εσένα νά δώ κρεμασμένον, κι' άς με καταπιή ή κόλασι κατόπιν !

Χώρισαν. 'Ο καθένας είχε ώρισμένο πειά σχέδιο δράσεως μπροστά του, κι' έπρεπε νά γίνουν γρήγορα ή κατάλληλες ενέργειες.

'Εντωμεταξύ, ο Πρασινάδας ώχυρωμένος στο δωμάτιο του κυρίου του, και μεθυσμένος διαρκώς, δέν άφηνε κανέναν νά πλησιάση κοντά του. Δεκαπέντε μέρες κράτησε ή έξωφρενική αυτή κατάσταση, κατά τις όποιες ο σπλαχνικός Μωλουϊ είχε διατάξει νά πηγαίνουν ταχτικά φαγητό στον πρωτότυπο ύπηρέτη του. Τέλος, ο Πρασινάδας, άφου άδειασε όλα τά μπουκάλια του κρασιού,

βυθίστηκε σ' ένα τριήμερο ύπνο, για νά χωνέψη καί για νά ξεμεθύση έντελῶς...

.....
Ἡ δεσποινίς ντὲ Μονπανσιέ μπήκε στὴ Νάντη κατὰ τὴν ἐπομένη τῆς συλλήψεως τοῦ Σαλαί. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, μπήκε ἐπίσης στὴ Νάντη κ' ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία — κατακουρασμένη, — τράβηξε κατ' εὐθείαν στὰ ἀνάκτορα καί μπήκε εὐθὺς ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ βασιλέως.

Χαμογελῶντας ἐκεῖνος, ἀπὸ μῖσος κ' ἀπὸ χαρὰ, τὴν ὑποδέχτηκε λέγοντάς της εἰρωνικά:

— Καλῶς ἦρθατε, κυρία!

— Ὑπάκουσα στίς διαταγές τῆς μεγαλειότητός σας! ἀποκρίθηκε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ἡ βασίλισσα. Ἀπορῶ ὅμως, γιὰ ποῖο λόγο θέλησε ὁ πρωθυπουργός σας, νά θρῖσκωμαι στὴ Νάντη ἀκριβῶς κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα!... Γιατί ;...

Ὁ Λουδοβίκος σκίρτησε, καί τὴν διέκοψε μὲ θυμό:

— Δὲν σᾶς κάλεσε ὁ πρωθυπουργός μου ἐδῶ, ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος, κυρία!... Παντοῦ, καθὼς βλέπετε, ἐπιμένετε νά διακρίνετε τὸν δάχτυλο τοῦ καρδινάλιου!... Φαίνεσθε σάν νά ξεχνάτε δῆθεν, ὅτι ἐγὼ — καί μονάχα ἐγὼ — κυβερνῶ σήμερα τὴ Γαλλία!

— Ἔστω! ψιθύρισε περιφρονητικὰ ἡ βασίλισσα. Ἀλλὰ θὰ εὐαρεστηθῆ τοῦλάχιστον ἡ μεγαλειότης Σας, νά μοῦ ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖο λόγο μὲ κάλεσε ἐδῶ;

— Ἀπλούστατα, σᾶς κάλεσα γιὰ νά παρευρεθῆτε στοὺς γάμους τοῦ ἀδελφοῦ μου! ἀπάντησε μὲ τρυφερότητα προσποιητῆ, ὁ Λουδοβίκος. Μήπως δὲν ἀποτελεῖτε, ἀρά γε κ' ἐσεῖς μέλος τῆς οἰκογενείας μου ;

Ἄν καί περίμενε τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ἡ βασίλισσα, ὡστόσο συνταράχτηκε. Ἡ τόσο γοργὴ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων, ἡ ἀπροσδοκῆτη συγχρόνως, τῆς χαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδια.

— Λοιπὸν, σκεφθῆτε τί θὰ κάνετε! ἐξακολούθησε ὁ βασιλεὺς δίχως νά προσέξῃ τὴ χλωμάδα της. Ἄν δὲν σᾶς ἀρέσῃ νά παρευρεθῆτε, εὐχαρίστως σᾶς ἔξαποστέλλω στὴν πατρίδα σας τὴν Ἰσπανία!... Τὰ σύνορά της ξέρετε εἶνε πολὺ κοντινὰ μὲ τὴ Νάντη!

Ἡ βασίλισσα χρειάστηκε νά δαγκάσῃ τὰ χεῖλιά της, γιὰ νά μὴν προδώσῃ τὴν κρυφὴ ἀγανάχτησί της. Κύτταξε ὑπερήφανα τὸν σύζυγό της καί χωρὶς νά πῆ λέξι, χωρὶς νά τὸν χαιρετήσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὸ δωμάτιό του...

Μόλις βγῆκε ἡ Ἄννα ἡ Αὐστοριακὴ, παρευθὺς μπήκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα ὁ Ρισελιέ. Ἦσως μάλιστα νά εἶχε ἀκούσει κρυφὰ ὀλόκληρη τὴν συνδιάλεξι βασιλέως καί βασίλισσας. Μαζὺ του, ἔφερε τὸν Γάστωνα ντ' Ἀνζοῦ, χλωμὸ καί ταραγμένο. Βλέποντας ὅμως τὸν βασιλέα ταραγμένο, ἔγνεψε στὸν Γάστωνα νά μείνῃ στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, καί προχωρῶντας μόνος του εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νά σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι τὸ σοβαρὸ !... Σᾶς βλέπω, ὅμως, ἀναστατωμένο!... Θέλετε νάρθω μιὰ ἄλλη ὥρα;

— Ὁχι, κύριε! ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, χλωμὸς καί ξαπλώνοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα. Εἶμαι ταραγμένος, γιὰτι πρὸ ὀλίγου εἶδα καί μίλησα μὲ τὴ βασίλισσα. Μείνετε; ὡστόσο... Δὲν πρέπει νά μὲ ἐμποδίζουν τὰ οἰκογενειακά μου ἀτυχήματα, ἀπ' τὸ νά ἀσχολοῦμαι μὲ τίς ὑποθέσεις τοῦ κράτους!... Τί ἔχετε λοιπὸν νά μοῦ πῆτε ;... Σᾶς ἀκούω !

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ καρδινάλιος. Ἔχω νά σᾶς ἀναγγεῖλω τὸ ἔξῃς: Ὅτι οἱ εὐπατρίδαι, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον σας — ἐκεῖ στὸ Παρίσι — μᾶς ἀκολούθησαν τώρα καί στὴ Νάντη!... Naί, εἶνε περίπου ἑκατὸ ἀπὸ αὐτοὺς, ἐδῶ!... Τοὺς τρόμαξε προσωρινά, ἡ σύλληψις τῶν ἀδελφῶν Βανδῶμ καί Μπουρμπῶν, ἀλλὰ ξαναπῆραν πάλι θάρρος, καί μᾶς ἀκολούθησαν κρυφὰ ὡς ἐδῶ!... Τί διατάσσετε, Μεγαλειότατε ;

— Ξέρετε τὰ ὀνόματά τους ; τραύλισε ἔντρομος, ὁ βασιλεὺς.
— Μάλιστα!... Καί ξέρω, ἐπίσης, ποῦ θρῖσκονται γιὰ νά τοὺς συλλάβω, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε!

— Συλλάβετέ τους λοιπὸν, γιὰ τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας ! φώναξε ἔξω φρενῶν, ὁ βασιλεὺς. Ἄς τελειώνουμε πειὰ, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ!... Συλλάβετέ τους, ἑκατὸ, διακόσιοι, χίλιοι, ὅσοι εἶνε τέλος πάντων!

— Δὲν ἔχουμε ἀρκετὴ φρουρὰ μαζὺ μας, Μεγαλειότατε! ἔκανε μὲ δισταγμὸ, ὁ καρδινάλιος.

— Κλείστε τότε τίς πύλες τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, γιὰ νά μὴν ξεφύγῃ κανένας τους! ξαναφώναξε μὲ μανία ὁ Λουδοβίκος. Κι' ἂν χρειασθῇ μάχη, γιὰ νά συλληφθοῦν, τότε...

Μὰ ὁ καρδινάλιος, μὲ ἀμήχανη πάλι ὑπόκρισι, διέκοψε λέγοντας:

— Μεγαλειότατε, οὔτε ἡ μάχη μᾶς συμφέρει!... Ὁλόκληρη ἡ πόλις εἶνε, δυστυχῶς, ἐχθρική ἀπέναντί σας... Κ' ἡ μεγαλειότης σας ἀσφαλῶς, δὲν θὰ βγῆ ζωντανὴ ἀπὸ δῶ μέσα!... Μὲ συγχωρεῖτε, πού σᾶς λέω τόσο δυσάρεστα πράγματα... Ἀλλὰ ἔχω ὑποχρέωσι ἀπέναντί σας νά σᾶς προανατολίζω μὲ τὴ λογικὴ καί μὲ τὴν ἀλήθεια!

Ἐντρομος έντελῶς πειὰ ὁ βασιλεὺς, ἄφησε τὸν ἑαυτό του ἔρμαιο στὰ σχέδια τοῦ σατανικοῦ καρδινάλιου. Μὲ φλογερὴ εὐγλωττία ἐκεῖνος, τοῦ ἀνέπτυξε ὅτι ἡ κατάστασι θὰ σωνόταν μονάχα, ἂν γίνοντουσαν γρήγορα οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος Μονπανσιέ μὲ τὸν ἀδελφὸ του κ' ἂν ἀποκεφαλίζοταν ὡς συνωμότης ὁ Σαλαί. Ἔτσι, καί τὰ σχέδια τῆς βασίλισσας καί τῶν συνωμοτῶν θὰ καταστρεφόντουσαν καί οἱ ἐπίορκοι αὐτοὶ εὐπατρίδαι θάφευγαν μόνοι τους ἀπ' τὴ Νάντη, τρομοκρατημένοι ἀπ' τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Σαλαί.

— Δυστυχισμένε Σαλαί ! μουρμούρισε ὁ Λουδοβίκος, ἀναποφάσιτος. Μὰ ἂς καλέσουμε πρῶτα τὸν ἀδελφὸ μου, γιὰ νά κανονίσουμε τὰ τοῦ γάμου του, καί βλέπουμε κατόπιν !

— Ἴδου ὁ ἀδελφός σας ! ἀπάντησε γοργὰ ὁ Ρισελιέ.

Καί τρέχοντας στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε κ' ἔγνεψε στὸν Γάστωνα νά μπῆ μέσα.

— Εἶσαι ἔτοιμος καί χωρὶς ἀναβολές, νά παντρευθῆς τὴ δεσποινίδα ντὲ Μονπανσιέ ; τὸν ρώτησε αὐστηρά, ὁ βασιλεὺς. Naί, ἢ ὄχι ;

— Ὅποτε τὸ θελήσῃ ἡ μεγαλειότης σας, εἶμαι τελειῶς ἔτοιμος. ἀποκρίθηκε ὁ Γάστων ντ' Ἀνζοῦ, κατάχλωμος καί τρέμοντας.

— Ξέρεις ὅτι ἡ δεσποινίς Μονπανσιέ εἶνε ἐδῶ κιόλας, ὅτι ὁ καρδινάλιος θὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους σας, καί ὅτι θὰ παντρευθῆς αὐριο ἐξάπαντος ;

— Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτὰ, καλέ μου ἀδελφέ ! ψιθύρισε ξανά ὁ Γάστων.

— Κάνεις θαυμάσια, νά εἶσαι ἔτσι ὑπάκουος καί πρόθυμος! εἶπε καί πάλι ὁ Λουδοβίκος μὲ τὸν ἴδιο θυμό.

Βλέποντας ὅμως τὸν ἀδελφὸ του χλωμὸ καί ταπεινὸ, ἔεχασε τὸν θυμὸ του σιγὰ-σιγὰ. Ἡ πρῶτες του ὑποψίες ἔσβυσαν ὀ-

λότελα. Κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, τὸ ὁποῖο ὁ Γάστων φίλησε μὲ σεβασμὸ, πρόσθεσε πιὸ μαλακά:

— Διάβολε, δὲν πρέπει νά παραπονεῖσαι, μὲ τὴ νύφη τοῦ σου δίνουμε!... Πρῶτα-πρῶτα, ἐκείνη σου δίνει γιὰ προῖκα τὸ πριγκηπάτο τοῦ Δόμπ, καθὼς καί τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ τὸ χρόνο, ὡς τακτικὸ εἰσόδημα ἀπ' τὰ ἀπέραντα κτήματά της... Ἐπειτα, μὲ τὴν εὐγενικὴ συγκατάθεσι τοῦ κυρίου καρδινάλιου ἀπ' ἐδῶ, ὡς πρωθυπουργοῦ τοῦ κράτους, ἡ Γαλλία θὰ σὲ προικίσῃ μὲ τὴν κομητεία τοῦ Μπλουᾶ, καί μὲ τὰ δουκάτα τῆς Σάρτρης καί τῆς Ὁρλεάνης!...

— Μεγαλειότατε, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ αἰωνίως γιὰ τὴ βασιλικὴ αὐτὴ γενναιοδωρία σας! τραύλισε ὁ Γάστων, ἔκθαμβος ἀπ' τὰ τόσα ξαφνικὰ πλοῦτή του.

— Δὲν θέλω νά μὲ εὐγνωμονῆς, ἀλλὰ νά μὲ ἀγαπᾶς σάν ἀδελφὸ σου καί νά μὴ συνωμοτῆς ἐναντίον μου! ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος, μὲ ὕφος μελαγχολικό. Καί τώρα, μπορεῖς ν' ἀποσυρθῆς !

Κατάχλωμος ἀπ' τὴ συγκίνησί του ὁ Γάστων ντ' Ἀνζοῦ, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καί βγῆκε ἀπ' τὸ βασιλικὸ δωμάτιο. Γοργὸς ὁ καρδινάλιος καί κλείνοντας συνθηματικὰ τὸ μάτι του στὸν βασιλέα, ἀκολούθησε τὸν νεαρὸ πριγκηπα ὡς τὸν προθάλαμο. Καί συγχαίροντάς τον φιλικώτατα κ' ὑποκριτικὰ, τὸν ὠδηγοῦσε συγχρόνως μὲ τρόπο πρὸς τὴν αὐλὴ τῶν ἀνακτόρων, ἔχοντάς τον πιασμένο ἀπ' τὸ μπράτσο. (Ἀκολουθεῖ)

Ἄρπαξε δυὸ μπουκάλια καί δὲν ἄφηνε κανένα νά πλησιάσῃ.